

Udhængt II: Dødens dal

Roman af Per Jacobsen

Humble Books, 2022

Paperback, 300 sider

Anmeldereks. doneret af forlaget

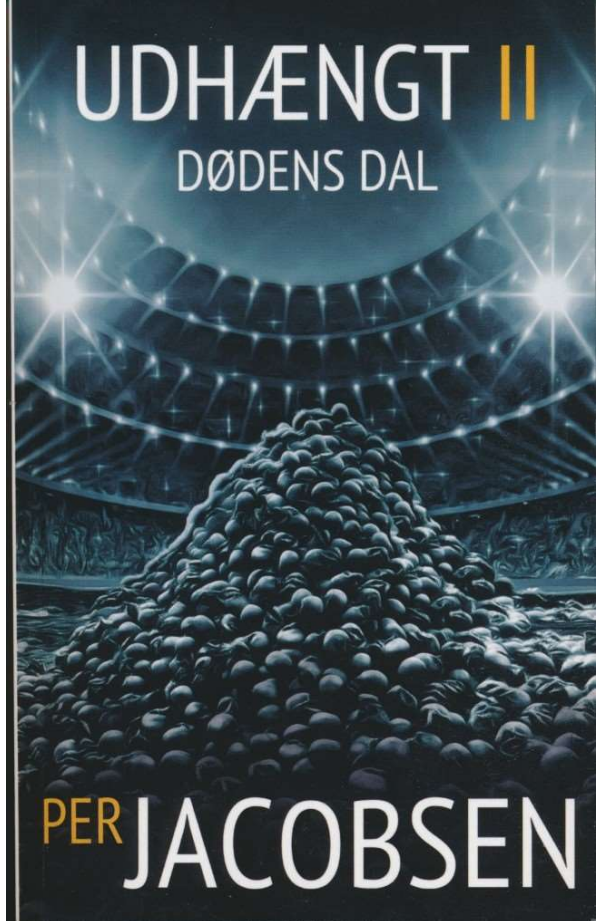
Bagsidetekst:

Tretten måneder efter begivenhederne i seriens første bog lever Randall Morgan og hans familie stadig et liv i usikkerhed. Et liv, hvor de – ligesom de andre spredte grupper af overlevende – konstant må være på vagt.

En dag gør de dog et makabert fund, som leder dem til at tro, at deres forfølgere ikke vil udgøre en trussel længere. Men kan de stole på, at det ikke blot er endnu en udspekuleret fælde, som deres usynlige fjende har sat op?

Så har jeg på ny været i 'hjemmebiografen' og 'set' andet bind af Per Jacobsens trilogi *Udhængt* for mit indre øje, for, som jeg skrev i min anmeldelse af bind I, så mestrer Per Jacobsen at beskrive sine personer og sine miljøer så de bliver så levende, at man som læser ikke kan undgå at 'se' handlingen, ja faktisk 'føle' at man er med i den.

Selv om handlingen denne gang foregår i meget enkle omgivelser og med et temmelig langt tilløb før begivenhederne begynder at blive højdramatiske, så følte jeg ikke på

noget tidspunkt at handlingen virkede langtrukken. Tvært imod holdt den mig hele tiden fangen på en måde, som fik mig til at føle mig langhåret og uden mulighed for at slippe handlingens greb heri, altså i håret.

Hvor den metafor kommer fra?

Jo, min far var politibetjent, og jeg husker han engang fortalte mig – det var efter Beatles var dukket op – at han var glad for det lange hår, som de unge tillagde sig, for nu var der noget at holde dem fast i.

Og nu vi er ved metaforer. Her en af Per Jacobsens om skyer: ‘Randall trak lidt luft ind gennem næsen og kiggede op. Luften var kold og stikkende, og på himlen havde en stor klynge af mørke skyer, som bevægede sig denne vej, besluttet, at det var mere hyggeligt at rejse i samlet flok.’

På et tidspunkt sidst i bogen tager handlingen en meget overraskende, dramatisk og blodig vending, som jeg synes savner en afslutning eller i hvert fald en overgang til, hvad der videre skal ske. Men nej – i stedet tillader Per Jacobsen sig en stor frihed.

Han gør læseren til ‘medforfatter’.

At lade handlingen foretage et spring på tre måneder, er der ikke noget usædvanligt i. Men ved at overlade det til læseren selv at finde en forklaring og selv udfylde et enormt hul i handlingen med det, som vedkommende kan fostre i sin egen fantasi, det synes jeg er noget af en frihed.

Hvordan kommer Randall helskindet fra den situation, som han er havnet i, og hvordan og hvorfor er han kommet derhen, hvor handlingen i *Dødens dal* slutter?

Her kan jeg kun gætte på, at svaret findes i det, som jeg har fostret i min egen fantasi.

Én ting er i hvert fald sikkert: På mig virker slutningen som en stærkt magnetisk teaser til at læse *Udhængt III* (se forside nedenfor; red.), der forhåbentlig kommer med facit, for jeg må vide, om jeg har gættet rigtigt.

Johannes Lundstrøm

